akademia bajki kaszubskiej

Czyta: **Maria Szefka**

Alojzy Nagel ***Lëstownik i krôsniãta***

Bél so rôz lëstownik, człowiek dobri i robòcy. Ju lata lateczné òn roznôsziwôł òd wsë do wsë, òd pustków do pùstków, òd bùdinka do bùdinka lëstë, gazétë i paczétë. Czë bëło dobré wiodro, czë lëché, nen lëstownik zjôwiôł sã kòl lëdzy wiedno. Na zymkù, òb lato i w jeseni òn jezdzył na kòle, a òb zëmã, czej bëłë wiôldzé smiotë, krzëkwa czë slëzgawica, tej òn brôł krëczew w rãkã i chòdzył piechti. Jegò nié le lëdze barzëczkò lubilë, ale i téż domôcé zwierzãta. Czej hiszczi gò z daleka widzałë, tej òne z ùcechë wołałë: „Hi, ha, ha”, zôs mùże: „Mu, mu”, szopczi i macczi: „Me, me”, tósze: „Hau, hau”, a pùjczi: „Miau, miau”.

Ale nadszedł czas, czej nen lëstownik bél ju dosc stôri i corôz to słabszi. Jemù jednak wcyg sã zdôwało, że òn bél jesz dosc młodi i mòcny. Kòżdégò dnia, jak przedtim, lëstownik wëchòdzył reno z dodomù i szedł w tur. Zdążił òbéńc le czile bùdinków i bél tak zmachcóny, że dali jic ju ni mógł. Lëdze sã gòrzëlë, że na czas nie dostôwelë pòcztë, a czej lëstownika spòtkelë, tej gò szkalowelë. Lëstownik sóm sã jiscył i rozmiszlôł, co robic.

Bëła zëma i òn zdążił òbéńc pôrã bùdinków, a ju dali jic ni miôł mòcë. Na dardze stojałë pùsté sónczi zaprzëgłé w trzë pôrë tószów. Lëstownik sôdł na nich, żebë përznã òdpòcząc. Wnym òn uzdrzôł cziledzesąt krôsniãtów, chtërne wzãłë jegò torbã z lëstama i zwiornãłë na nëch sónkach. Òn przeszedł nasowiali dodóm, sôdł na łôwce przë piéckù i gôdôł sóm do se:

– Co terë mdze? Co terë mdze?

Kòl wieczora przed chëczą lëstownika zazwãczałë zwónczi. Czej òn wëzdrzôł bùten, tej ùzdrzôł krôsniãta, chtërne mù przëwiozłë nazôd jegò torbã, a òd lëdzy òn dostôł wiédzã, że krôsniãta rzetelno rozwiozłë całą pòcztã.

Terô krôsniãta kòżdégò dnia pòmôgałë lëstownikòwi w jegò robòce. Nôprzód lëdze sã ni mòglë do krôsniãtów przënãcëc, ale pózni, czej jich jaczis sztót nie widzelë, tej tesknilë za nima. Krôsniãta rozwòzywałë pòcztã czile lat, jaż do smiercë lëstownika.